

Tóth Gabriella (Toga):

A tábla

A tábla mellett állok.
Üres, fekete.
Krétával rajzolok bele
nevet, virágot, szírmot,
mit kibontott a tavaszi fény,
s a lény, ki olvas,
betűket lát,
se zöld "tengert", se óceánt,
csak ákombákom jelet,
egy pár szótagot,
tintafoltot, pontot,
de én
látom a dombot,
a tornyot,
az utca követ,
a múltat, mi követ,
a félénk lépést,
mikor voltam őt,
majd, mikor eltörött
az első szerelem.
Szeretem.
Szeretem azt a táblát,
a jelet,
az út menti keretet,
benne neved,
hol születtem, éltem,
hová tartoztam, tértem,
hová az emlék hazajár,
hol vár egy ismert út,
a falak, s a múltam,
mi rátapadt,
egy apró pad
a főtér rejtett szegletén,
s én, ahogy régen,
félszegen,
ültem ott s vártalak,
talán összekötnék a hidak.
A tábla előtt állok.
Megnyugszom éppen.
Más ütemre zeng
meghatott szívem.